

הכל שונאים אותם - אך כמעט איש אינו יודע מי הם ומה רצונם

נטורי קרתא: האמת

אין מיעוט בישראל השואל במידה כה כללית כמו נטורי-קרתא. החופשיים רואים בהם את חיל-החלוק של כפיית ימי-הביניים. הדתיים רואים בהם מתחרים בלתי-רצויים. הכל רואים בהם בוגדים. אולם רק מעט מאד אנשים יודעים איך נולד ארגון נטורי-קרתא. מה דמותו ומה מטרותיו. בעמודים אלה מוסר "העולם" הזה את האמת האובייקטיבית על הכת המבודדת - ואת הראיון המיוחד המפורט הראשון שנתן מנהיגיה לכתב ישראלי.

קפנות כזאת את הדברים שהוא מטיף להם. שום אוכל מוכן אינו נכנס לדירתו הוצר רה. בת החרד וחצי, של בלוי, אשתו אופה בעצמה את כל הלחם הנאכל בבית. הרב שותה רק חלב אשר ילדיו עצמם קנים אר תו ברפת, לאחר שהוא נחלב לעיניהם מן הפרה ישר לתוך הסיר של משפט בלוי. דירתו של בלוי, בה גר עם שלוש בנר חיו וארבעת בניו, עד לנשואיהם, היא דלה ועניה. רק מגרש ריק מפרד בין חלונותיה תיה לבין עמדות הלגיון הערבי מעבר ל גבול, מרחק עשרים מטר. בשעה שהרב מר ויח את לחמו הדל מלימוד בישיבה, ער סקת אשתו בתפירת קפטנים. בבית אין חשמל, אין רדיו, אין פריג'ידר. הרב שותה מגירה ערבית, העומדת בחלון. צנע קיצוני זה הוא סגנון חייה של כל שכונת מאה שערים. בבית-הכנסת שלו, ש הוא חסידו, לא יושב עמרם בלוי בין הר נכבדים, בצד המזרחי, אלא בצד השני, בין העניים. אין עמרם בלוי במילוי מצוות בין אדם לרעהו: הוא מנחם את האבלים, שומר לילות ארוכים ליד מיט תיהם של חולים, גומל כל ט בה המבוקשת ממנו. איש אינו חושד בו שהוא עושה זאת כדי לזכות ב פרסומת או בתהילה. אולם זהו רק צד אחד של עמרם בלוי. בחתונות אין כמוהו לאירגון ריקודים ול בידור החוגגים. בהודמנייות אלה הוא רגיל לשיר בקולו היפה שירים ערביים, לרקוד את ריקודי הברואים כשמטפחת אדומה מת נופפת בידו.

★ ★ ★

„ממשלת כופרים ומינים“

ה צמת המדינה היתה אסון בעיני נטורי-קרתא. הם ראו בה גלות חדשה, גלת שכמוה לא התנסה עמנו המנוסה מיום חורבן בית-המקדש. הם סירבו בהח לט להירשם במירשד-החושבים, לקבל פני קסיוזרות של מדינת-הכופרים. זאת פני הוציא עמרם בלוי לאנשיו העודות „לא ירע“, עליהן התנוסס כסיסמה פסוק ממ גילת אסתר: „ומרדכי לא ירע ולא יש תחחה (בפני הרב)“

ההמנון של נטורי-קרתא שיקף גישה זו קובע הפומון: „ה' א מלכנו / ולו אנח נו עבדנו / בממשלת כופרים ומינים / אין אנתנו מכירים“

בניגוד למפלגות הדתיות, אין בלוי לוחם למען שלטון דתי במדינה. להיפך, שלטון כזה נראה בעיניו כאסון, כי יכול היה ל טהר את עצם קיומה של המדינה. הרעיון הצינוני, דהיינו להפך את כנסת ישראל לעם ככל העמים, עם מדינה עצמאית ולשון לאר מית, הוא יסוד כפירה ביחוד קדוש-אבירך הוא וישראל ואורייתא... אילו ראשי המ דניה היו שומרי-תורה ומצוות גם כן היינו חייבים להילחם בה בכל כוח תינו, כי עצם רעיון המדינה הוא כפירה גמורה. אלא חסד עשה עמנו הקדוש-ברוך-הוא שראשי המדינה הם רשעים מפורסמים, מונים, מסיתים ומדי חים, ועלידי זה הכפירה שבעצם הרעיון יותר בולטת וניכרת.

דעה זו, כשהיא מלה במעשים מתאימים, הביאה את עמרם בלוי כששים פעם אל בית הסוהר הצינוני, הפכה את דמות ידועה (ואהודה) על הסוהרים. בבית-הכלא התיחסו אליו ככבוד, נזכר בלוי השבוע, „ובכית הסוהר אף טוב מה“ פעם כתב אפילו מאמר בעתון הפנימי של בית-הסוהר ברמ לה, סבלנות.

לעמרם בלוי יש סבלנות. ככל אדם המ ש כנע למל טין בצדקתו, והמקדיש את כל חייו להגשמת תורתו הלכה למעשה, הוא מתיחס בחיון טלחני לנשמות התמימות ה סבורות שאפשר לדכאו בעזרת בתי-הסוהר, עונשים מינהליים ואימוי הגליה.

מאורעות פערו בארץ. השנה היר תה 1936. המוסדות הלאומיים הקימו מגבית גדולה לצורכי ההגנה, בשם כופר הישוב. מתנדבים מבני הישוב גייסו להגנת המשקים וקיימתהב רה. הם נקראו „גאפי רים“ או „נטורים“. אפילו אגודת-ישראל הדתית, האנטי-צינונית, שיתפה פעולה עם הסוכנות והועד הלאומי במערכה זו. אותה שעה התכנסה אסיפת-עם דתית ב ירושלים. היא נקראה עלידי הקיצינים, ש פרשו מאגודת-ישראל כמחאה על עזרתה ל ציונות. הנואם היה גבר גבוה, לבוש בקפטן ערבי. „אין מתחברים לרשע אפילו לבני בית-המקדש“, קרא עמרם בלוי. באוזני ה מאזינים הנלהבים קרא אגדה מן התלמוד הירושלמי, על שלושה שליחי של רבי יהו דה הנשיא שבאו לעיר אזה וביקשו לראות את ש מריה. כאשר הראו להם את השומ רים, אמרו לבני העיר: „אלה הם שומרי העיר? אלה אינם אלא מחריבי העיר!“ קרא עמרם בלוי: „אנחנו נטורי-קרתא (שומרי העיר) ולא הגאפירים והנטורים של הצינונים! הם חרובי-קרתא ולא נטורי-קר תא!“ באותו יום נולד ארגון חדש ושם חדש, שהפך לשם-דבר ברחבי העולם: „נטורי-קרתא“.

★ ★ ★

כופרים, מדיחים, מחללים

י וולם ההיסטוריה של נטורי-קרתא התחילה זמן רב לפני שזכו לשמם. היא מתחילה לפני מאה שנה, כאשר יצאה ספינה ת רכית קטנה מגמל טריאסטה ה איטלקית, טולסלה ארבעים יום על פני הים עד שהגיעה ליפו.

על גבי הספינה היו, מלבד רבי-החובל יחוני ושני ימאים תורכיים, נוסע בן 35, אש תו בת ה־30, שני ילדיו (5 ו 3) ואמו הד קנה, בת ה־87. שם הנוסע היה עמרם בלוי, ונסיעתו לארץ, מן הרגע שעלה על עגלה בעיירה הונגרית קטנה ועד בואו ירושלימה, נמשכה למעלה משנה. אך הוא הגיע זמן רב לפני חלוצי העליה הראשונה.

כעבור 70 שנה הגיע לארץ הפרופסור חיים וייצמן, בדרך נוחה הרבה יותר. הוא נסע ברכבת צבאית ברישית לירושלים, ש נכבשה זה עתה מידי התורכים. שם כינס אסיפה של נכבדי העיר, הצביע להם ל הפוך לתא ראשון של הבית הלא מי היהודי. בתום הגאם הופתע הקהל כאשר קם צ עיר גבה-קומה, מגודל פיאות אדומות ר תכול-עיניים. „הצינונים מורדים במלכות ה שמיים“, הרעים, „בוא לעיר הקדש היא בחינת ותבואו ותסמאו את ארצי. ראשי ה בית הלא מי הם כופרים, מסיתים, מדיחים, מחללי-שבת ועוקרית רה! מה להם ולירר שלום?“ הוא יצא מן האולם באופן הפגנת, כשכמה זקנים וצעירים נלו אליו.

היתה זאת פעולתו הציבורית הראשונה של עמרם בלוי, נכדו של העולה מהונגריה, בן לאם שאביה וסבתה נולדו בארץ. המל חמה שהכריז אז על הצינונות לא נסתיימה עד היום.

★ ★ ★

מישלחת אצל חוסיין

מ לחמתו של עמרם בלוי לא הכירה שום הפוגה או שבית-נשק. הוא הצ טרף לאגודת-ישראל, ארגון אנטי-צינוני ש נוסד באירופה ערב מלחמת-העולם הראש הנה, לחם בקהילה הצינונית וברב-הראשי ה צינוני קוק, הכריז על השחיטה של הקהילה הצינית כטרפה ונבילה, לילכלך בופת את תתייהם של חרדים שהצביעו למוסדותיה של „כנסת ישראל“. משלח ת האגודה ביקרו אצל המלך חוסיין (אבי סבו של חוסיין מלך ירדן) ובמשרדי הממשלה הבריטית והמוס דות הבינלאומיים, הודיעו להם שהחרדים דים ומתנגדים, בני כל הפלגים הדתיים של הצינונים. כלל הרעיון של הבית הלאומי של הצינונים.

עמרם בלוי עצמי שכר חנות במרכז ירו שלים, שהיתה ריקה מסחורה וסגורה בכל ימות השנה. היא נפתחה באופן הפגנתי רק בימים בהם הכריז הועד הלאומי על ש בתוני-מחאה נגד שלטונות המנדט.

בניגוד לדעה הכוזבת הנפוצה רכבים, נ טורי-קרתא אינם כת דתית. חברים בה חסי דים ומתנגדים, בני כל הפלגים הדתיים של היהדות החרדית. הם ארגון פוליטי מובהק:

★ ★ ★

מטפחת אדומה

י יו של עמרם בלוי עצמו מדגימים היטב לאיזה צורת-חיים הוא מתכוון. אין מנהיג שני במדינת ישראל המקיים ב